

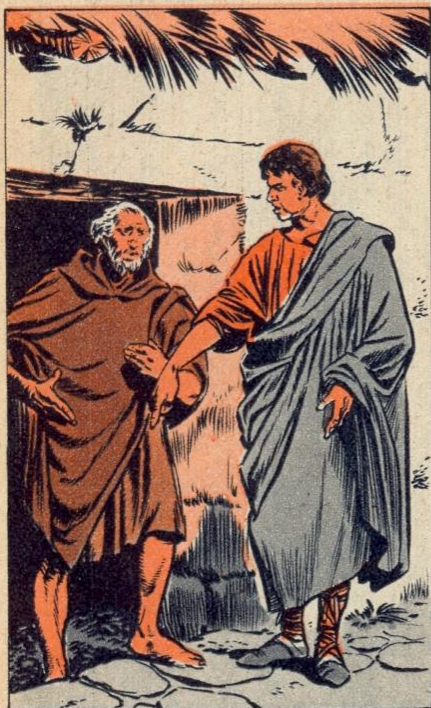
De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE OPSTAND VAN DE PLEBEJERS

ER zijn op de wereld altijd armen en rijken geweest. Of arm en rijk met elkaar in vrede kunnen leven hangt vooral af van de rijken. Het werk en ook de verdiensten moeten eerlijk verdeeld zijn en wie arm is, moet in de overtuiging leven dat hij het, dank zij zijn arbeid, eens beter zal hebben. Te Rome was dit helaas niet het geval. De plebejers werden behandeld op een wijze die wij thans onmenselijk heten. Het lag dus in de natuurlijke aard van de dingen dat zij eens zouden opstaan tegen het gezag...

1. - GEEN VOOROUDERS

NEEN, te Rome vlotte het waarachtig niet. Onder voorwendsel dat zij van de eerste Romeinen afstamden, hadden de patriciërs zowel het publiek- als het privérecht tot zich getrokken. De honderden andere inwoners, die niet konden bogen op diezelfde voorouders, hadden geen enkel recht. Zij hadden echter hun militaire dienstplicht te vervullen en belastingen te betalen. Zij waren arm. Als de oorlog ten einde was, keerden zij terug naar hun schrale akker en moesten geld lenen om te zaaien. Indien zij hun schuld niet konden betalen, werden zij als slaven verkocht. Het volk werd door de patriciërs misprijzend « het plebs » genoemd.

2. - DE EERSTE STAKING

WAT wilden de plebejers? Zij wilden gelijke rechten als de patriciërs en geen slavernij meer voor schulden. De toestand was erg gespannen en tot overmaat van de ramp werden de Romeinen aangevallen door hun buren, de Volscen. « Te wapen! » riepen de patriciërs. « Ja, zeiden de plebejers, en hoe staat het met de slavernij? ». « Die kunnen wij niet afschaffen », zeiden patriciërs. « Dan staken wij! ». De plebejers barrikadeerden zich op de Heilige Berg.

3. - DE LEDEMATEN EN DE MAAG

DE patriciërs zaten lelijk verveeld met de zaak, want aan strijd voeren zonder de plebejers hoefden zij niet te denken. Zij zonden dan hun afgevaardigde Menenius Agrippa naar de plebejers. Menenius Agrippa was niet op zijn tong gevallen en hij sprak de opstandelingen aldus toe: « Op zekere dag gingen de ledematen in staking tegen de maag. De hand weigerde voedsel naar de mond te voeren. De tanden weigerden te malen, heel het lichaam verzwakte. Dit is net hetzelfde met de republiek. Ze zal vergaan door onenigheid, maar leven indien wij de handen in elkaar slaan ». De opstandelingen besloten de vijand te verslaan.

4. - HET VETORECHT

DE plebejers stelden echter hun voorwaarden. Eerst en vooral annulatie van al de lopende schulden. Bovendien afschaffing van de slavernij voor schulden en ten slotte wilden zij vertegenwoordigers, gekozen uit het volk. Deze hadden het recht zich te verzetten tegen de beslissingen van de patriciërs met één enkel woord: veto!

5. - CORIOLANUS

DE afgevaardigden van de plebejers hadden dus nu heel wat macht gekregen. De jonge patricier Caius Marcius, bijgenaamd Coriolanus omdat hij de Volscische stad Corioli veroverd had, besloot dat vetorecht af te schaffen. Aan het hoofd van een Volscisch leger wou hij Rome verwoesten. Bewogen door de tranen van zijn moeder, Veturia, en zijn vrouw, Volumnia, lei hij de wapens neer en vertrok...

(Wordt voortgezet.)